

Lukács Flóra

Naxoszi óda

*Szabad vagyok! – mondta a majom a rácsnak.
Én nem! – mondta a rács. – Engem majmok köré zártak.*

Hiába minden lángolás, se meghalni,
se feltámadni nem tudunk.
Megérzed magadon tekintetét,
egy sugárnyaláb keresztülhatol a testen,
tehetetlenül megremegsz.

Soha be nem hunyt, izzó fekete szemek,
arca tűzvészben kiégett agyagtábla,
a bőrön pecséthengerek nyoma, írásjelek rajzolata,

figyeled a veszedelmes sárgák,
illedelmes barnák, vonzó vöröses porffirok,
ekhözöldek harmóniáját.

A bolond gránátalmafáról szakított
gyümölcsöt a héjból kibontja,
a fehér hártyák közül
egy tálba pergeti a szemeket,
könyékig színezi karját,
akár egy vidéki mészáros, olyan.

*

A néptelen utcára lépsz, igyekszel
nem gondolni arra, akiről lehasítottak,
összehúzták hasadon a bőrt,
fölfele cikázol a fehérleő vonalak mentén.

A túlérett fügek a földre hullanak,
a szűkös kaptatókat kobaltviola,
perkin és indigó borítja,
úgy mész, akár egy fekete kakas,

zablával szájában, megtörve a nyári délelőttök
unalomnak nevezett harmóniáját,

és bízol, nem tudod, miben,
hullámzó indulatok ritmizálják dobogásod,
saját lépteid tam-tama visszhangzik,
csak ne nézz hátra, ne nézz hátra.

*

Ahogy egyre magasabbra jutsz,
úgy erősödik a szél, az oromra érve
a kápolna meszes kupolájára mászol,
hogy körbetekinthess, megkapaszkodsz
a zászlórúdba, perzseli a tenyér húsát,
Fibonacci-spirál a vas körül.

Megsüketít, elnémít Meltemi,
a szemed megtelik porral,
az örök áram járja át testedet,
a kétféjű fekete sas kitárt szárnyának
feszítávja lesz a térmérték.

A hosszas fölfelé menetelést követő szárnyalás,
röpppróbák után siklórepülés a mélybe,
minta egyneművé vágynál válni a léggel,
a részecskék közt nincs kohézió.
Se önálló alak, se térfogat,
igyekszel kitölteni a rendelkezésre álló teret.

*

Körülötted a dombok borostás titánfejek,
lezárt szemekkel, bronzkori városok őrzői,
várják a küzdelemnek véget vetőt.

Az ismeretlen istennek ajánlott
szentély köveit újrarakják.
Évről évre széthordják az átutazók,
akiket egyre űz a kóborlás dibukja,
egy ősi játék játszódik újra általuk,

irizálsz a húsokker monolitok között,
bőrödön a komplementerek játéka,
halványzöld földalap, derengő rózsaszín.

*

Pallónyi ösvényeken haladsz,
ahogy Athosz-hegyi szerzetesek,
vándorkaptárakkal vonuló méhészek,
közben vadkecskék járását mímeled.

Meg-megtorpansz néhány pillanatra,
ha áldozati követ látsz, házat építenél köré,
végigválnád tenyered,
megjelölnéd véreddel a szemöldökfát.

Nekiereszted hangodat a völgynek,
faggatod, téged is faggatnak a szellemek.
Nyeljen el a sötétség ásító szája,
a föld mélyének kitárt kapuja, az alattad izzó katlan.

*

Valami olyan vágyat szeretnél artikulálni,
aminek a jóllakáshoz, a fajfenntartáshoz
semmi, de semmi köze.
Szabadulni az örökös, levethetetlen hámból.

A kerubok feltűzik a szemedet, nézed,
amit vetítenek, nincs választásod,
ha az ember nem választhat,
nem is ember többé,
életvitelszerűen vagy idegen.

A benned uralkodó nyomás ritmikusan változik,
ahogy a szél kifújja belőled
a napok hordalékát, átsüvít a bordarácsok közt,
a mellüreg lepusztult katakombáin,
áthatol kamrákon, üregeken, pitvarokon,

zárt terek kubusait a lokális töltet alakítja,
kvázi-vallási locus, hatalommal bíró csapda.
A távolban ragyognak a házak,
akár tiszta bemeszelt koponyák,
halomba rakva, sötétlő ablaküvegekkel.

*

Hajóroncsok deszkáira festett ikonok a parton,
szíromdűnék, rongyszőnyegeket szövő párkák,
a hullámtörés zaja, sirályok szárnyörvényének árnya.
A fügelevelek rezegnek, akár a csörgődobcinek.

Napra nap újraszövődik feletted a jarmankék égburok.
Nézed a felhővonulást, ahogy a festék keresztben
beíródik a vászonba, ugyanakkor át is hatol rajta,
összeáll egy réteg, mind a színén, mind a visszáján,
taszítás-átítatódás kettős játéka, feltűnés-eltűnés
határa, radikális, absztrakt képek diagonálja.

*Van tudatunk és nincsen hatalmunk az anyag fölött,
a sűrű impastóból hívatlan árnyként előbukkanó
lebegő torzók elúsznak feletted,
tűnékeny, ritmikus struktúrák.
A test a legtökéletesebb eszköz, a legtragikusabb akadály.*